

Dokument z posiedzenia

B8-0043/2016

13.1.2016

PROJEKT REZOLUCJI

złożony w następstwie oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa

zgodnie z art. 123 ust. 2 Regulaminu

w sprawie klauzuli wzajemnej obrony (art. 42 ust. 7 TUE)
(2015/3034(RSP))

Cristian Dan Preda, Arnaud Danjean, Michael Gahler, Jacek Saryusz-Wolski, Elmar Brok, Andrej Plenković, Sandra Kalniete, Michèle Alliot-Marie, David McAllister, Tunne Kelam, Jaromír Štětina, Andrey Kovatchev, Lars Adaktusson, Gabriellus Landsbergis, Dubravka Šuica, Ramona Nicole Mănescu, Bogdan Andrzej Zdrojewski, Fernando Ruas, Daniel Caspary, Alojz Peterle, Davor Ivo Stier, László Tóké, Theodoros Zagorakis, Lorenzo Cesa, Dariusz Rosati, Francisco José Millán Mon, Tokia Saïfi, Ramón Luis Valcárcel Siso
w imieniu grupy PPE

**Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie klauzuli wzajemnej obrony (art. 42 ust. 7 TUE)
(2015/3034(RSP))**

Parlament Europejski,

- uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności jego art. 42 ust. 7,
 - uwzględniając art. 2 ust. 4 i art. 222 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie klauzul wzajemnej obrony i solidarności UE: wymiaru politycznego i operacyjnego¹,
 - uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych, w szczególności postanowienia jej rozdziału VII i art. 51,
 - uwzględniając oświadczenie ogłoszone przez prezydenta Republiki Francuskiej przed Kongresem Parlamentu Francuskiego w dniu 16 listopada 2015 r., w którym stwierdził on, że Francja jest w stanie wojny,
 - uwzględniając konkluzje w sprawie obrony i bezpieczeństwa przyjęte przez Radę Europejską na posiedzeniach w dniach 19–20 grudnia 2013 r. oraz 25–26 czerwca 2015 r.,
 - uwzględniając wyniki posiedzenia Rady do Spraw Zagranicznych (ministrowie obrony) w dniu 17 listopada 2015 r.,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 13 listopada 2015 r. w Paryżu doszło do serii ataków terrorystycznych, w których zginęło co najmniej 130 osób ponad 26 narodowości;
- B. mając na uwadze, że po atakach terrorystycznych w Paryżu w dniu 13 listopada 2015 r. rząd francuski oficjalnie powołał się na klauzulę wzajemnej obrony na mocy art. 42 ust. 7 Traktatu o Unii Europejskiej;
- C. mając na uwadze, że art. 42 ust. 7 powinien być uznawany za unijny odpowiednik art. 5 NATO;
- D. mając na uwadze, że solidarność, wsparcie i wzajemna pomoc państw członkowskich, w tym przez odwołanie się do unijnych środków, należą do podstaw, na których jest zbudowana Unia Europejska;

¹ Dz.U. C 419 z 16.12.2015, s. 138.

- E. mając na uwadze, że zwalczanie międzynarodowego terroryzmu jest uznawane za priorytet UE, a wprowadzanie w życie zasady solidarności wymaga działania w kraju, jak i za granicą;
 - F. mając na uwadze, że przewidziany w Traktatach system bezpieczeństwa i obrony nie został wdrożony; mając na uwadze, że państwa członkowskie są odpowiedzialne za osiągnięcie postępów w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony Unii;
 - G. mając na uwadze, że UE musi zacieśnić współpracę z Organizacją Traktatu Północnoatlantyckiego (NATO), aby strategię bezpieczeństwa i obrony ustanowione przez obie te organizacje stawały się w coraz większym stopniu kompatybilne, zwłaszcza wówczas gdy państwo członkowskie pada na własnym terytorium ofiarą zbrojnej agresji, w tym ataku terrorystycznego;
 - H. mając na uwadze, że instytucje UE powinny bardziej aktywnie realizować politykę bezpieczeństwa i obrony oraz wspierać wdrożenie wszystkich zapisanych w Traktatach postanowień dotyczących polityki bezpieczeństwa i obrony, również tych dotyczących szczególnej roli NATO w zapewnianiu bezpieczeństwa i obrony na szczeblu europejskim i transatlantyckim; mając na uwadze, że instytucje UE muszą wspierać wszystkie państwa członkowskie w ich wysiłkach zmierzających do pełnego wdrożenia tych postanowień;
 - I. mając na uwadze, że na postanowienia art. 42 ust. 6 TUE dotyczącego stałej współpracy strukturalnej powinny się powoływać te państwa członkowskie, które pragną ściśle ze sobą współpracować;
1. z ogromną satysfakcją przyjmuje jednomyślne i pełne wsparcie dla Francji ze strony wszystkich państw członkowskich; z zadowoleniem przyjmuje w szczególności gotowość wszystkich państw członkowskich do zapewnienia wszelkiej niezbędnej pomocy i wsparcia;
 2. przypomina, że klauzula wzajemnej obrony została zastosowana po raz pierwszy; jest zdania, że obecna sytuacja posłuży za precedens na wypadek powoływania się przez państwa członkowskie na klauzulę wzajemnej pomocy w przyszłości, służąc wzmocnieniu europejskiego bezpieczeństwa i obrony;
 3. z ogromną satysfakcją zauważa, że po tym jak Francja powołała się na klauzulę wzajemnej obrony, udostępniono dodatkowe środki na walkę z terroryzmem; zachęca wszystkie państwa członkowskie do utrzymywania swoich wkładów tak długo, jak to będzie konieczne; z zadowoleniem przyjmuje przewodnią rolę odgrywaną przez Francję w tym wspólnym wysiłku; zachęca właściwe instytucje UE do oferowania i utrzymywania niezbędnego wsparcia;
 4. uważa, że powołanie się na klauzulę wzajemnej obrony i klauzulę solidarności na mocy Traktatów ma przede wszystkim wymiar polityczny; podkreśla, że kiedy któreś państwo powołuje się na te klauzule, to odpowiednim forum debaty politycznej są zarówno Rada Europejska, jak i Parlament Europejski;
 5. wyraża obawę, że zarządzanie pomocą i wsparciem na mocy klauzuli wzajemnej obrony na zasadzie dwustronnej – a taka zasada obowiązuje w obecnym przypadku – nie będzie

możliwe w odniesieniu do wszystkich państw członkowskich; wzywa zatem Radę Europejską do nadania dynamiki dalszemu rozwijaniu klauzuli wzajemnej obrony oraz do wzmocnienia roli odnośnych instytucji UE jako moderatorów;

6. wzywa państwa członkowskie do wykorzystania pełnego potencjału instytucji europejskich; ponawia apele do wiceprzewodniczącej/ wysokiej przedstawiciel, Rady i Komisji o objaśnienie odnośnych unijnych środków i procedur służących temu celowi; apeluje o przedstawienie propozycji dotyczących praktycznych ustaleń i wytycznych gwarantujących zbiorową i skuteczną reakcję, w przypadku gdy państwo członkowskie powoła się na klauzulę wzajemnej obrony;
7. ubolewa jednak, że po tym, jak powołano się na klauzulę wzajemnej obrony, nie były dostępne żadne analizy ani wytyczne, wskutek czego w rzeczonym przypadku wymagane były doraźne środki, doraźne zarządzanie i doraźna współpraca;
8. zauważa, że klauzula solidarności przewidziana w art. 222 TFUE umożliwiłaby oddanie do dyspozycji Francji i innych państw członkowskich bezpośrednio zaangażowanych w walkę z terroryzmem wszystkich odnośnych środków UE;
9. jest przekonany, że w oparciu o istniejące możliwości państw członkowskich i Unii, potrzebna jest w UE stała cywilno-wojskowa kwatera główna działająca na szczeblu strategicznym i operacyjnym oraz że struktura ta powinna otrzymać zadanie polegające na planowaniu strategicznym i ewentualnościowym, w tym planowaniu obrony zbiorowej, którą przewidziano w art. 42 ust. 7 i art. 42 ust. 2 TUE, oraz na przyszłym jej realizowaniu w ścisłej współpracy z właściwymi strukturami NATO;
10. jest zdania, że obecne uruchomienie procesu przewidzianego w art. 42 ust. 7 TUE powinno być katalizatorem wyzwalamym potencjał wszystkich postanowień Traktatu dotyczących bezpieczeństwa i obrony, które powinny zostać następnie wykorzystane;
11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji przewodniczącemu Rady Europejskiej, przewodniczącemu Komisji Europejskiej, wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, sekretarzowi generalnemu Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, sekretarzowi generalnemu ONZ, prezydentowi Stanów Zjednoczonych i sekretarzowi stanu USA ds. obrony.